

Forsøg paa at berøve Folk deres Valgret, som om det var en Hindring for Valgretten. Det er en Overdrivelse, og det er saa langt over Maalet, at det er min Overbevisning, at de Herrer med den Slags Paastande gavner Lovforslaget, og derfor ser jeg slet ikke ilde til, at saadanne Paastande fremkommer. Jeg tror, de ved deres stærke Overdrivelse virker i Retning af at fremme Lovforslaget. Sagen er den, at der ved dette Lovforslag tilbydes ethvert myndigt Medlem af Folkekirken Valgret, uanset om han betaler Skat eller ej; Spørgsmaalet om Skat vedrører slet ikke Sagen om Valgret. Naar det ærede Medlem Hr. Povlsen i Betænkningen har skrevet, at der kræves Kirkeskat af alle Folkekirkens Medlemmer, er for øvrigt dertil at sige, at dette jo ikke er Tilfældet; der er mange Medlemmer af Folkekirken, der ikke kræves Skat af. Det er altsaa en positiv Urigtighed, det ærede Medlem har sat ind i Betænkningen. Der kræves Kirkeskat af alle Folkekirkens Medlemmer, skriver det ærede Medlem, og der bør da ogsaa gives dem alle Valgret. Nej, der kræves ikke Skat af alle Folkekirkens Medlemmer, de, der ikke har Skatteevne, skal ikke betale Skat og bliver heller ikke krævet for Skat. Og derfor kan den Forudsætning ikke fremsættes som Begrundelse for, at alle skal have Valgret, men enhver, der er myndig og Medlem af Folkekirken, har som saadan Valgret angaaende Kirkens Anliggender. Det er det eneste, der kræves af dem; og de Betingelser, der skal til, staar angivet i Lovforslaget, og saa faar de selv at melde sig. Valglisten dannes ikke paa samme Maade som de kommunale Valglisten, disse kan ikke, da det er Skatteansættelser og Bestemmelser om fast Ophold i en vis Tid, der ligger til Grund for dem, danne Grundlaget for de kirkelige Valglisten, ligesom ogsaa selve Medlemsforholdet for Folkekirkens Vedkommende ikke kan findes paa de kommunale Valglisten. Her foreligger altsaa i Virkeligheden en stor Misforstaaelse, i alt Fald en positiv Urigtighed fra det ærede Medlems Side.

Denne Tilmelding har man ment var saa overordentlig vanskelig. Jeg kan ikke forstaa, det kan være saa overordentlig vanskeligt for Folkekirkens Medlemmer, som har blot den mindste Interesse for disse Sager, een eneste Gang i deres Liv at tage sig sammen til at gaa hen og sige: Jeg ønsker at blive opført paa Valglisten. Det er ikke mere vanskeligt, end det er at skulle kontrollere, om man er optaget paa de kommunale Valglisten eller paa de politiske Valglisten, naar de er fremlagt.

Det er overordentligt let, og mærkeligt er det, at det skal fremstilles som en særlig reaktionær Ting af Medlemmer, som selv har stemt for Lovforslag og bestaaende Love, hvori denne Tilmeldingspligt findes. Det ærede Medlem Hr. Povlsen har stemt for den Lov; vi har nu, det ærede Medlem Hr. Borgbjerg har stemt for den samme Lov, i hvilken Tilmeldingspligten findes endogsaa i langt stærkere Grad end her, idet det dér er fastslaaet, at det skal ske hver Gang, medens der her kun er Tale om, at det skal ske een Gang for alle.

Saa siger man: Ja, men i Sønderjylland er det dog et paaviseligt Tilbagekridt. Det forstaaer jeg oprigtig talt ikke, thi i Sønderjylland er alle 21-aarige Medlemmer af Folkekirken optaget paa Valglisten efter den Lov; vi fik forleden Aar, og efter de Valg, som er foregaaet dernede. De sønderjydske Folkekirkemedlemmer er altsaa allerede paa Valglisten og bliver staaende paa Valglisten; og det kan dog ikke være noget Tilbagekridt, at de beholder den Ret, de allerede har faaet, og bliver staaende paa Valglisten. Spørgsmaalet bliver da kun, om det for dem, som hidtil ikke har været optaget paa Valglisten, og som nu efterhaanden fylder 25 Aar og kan komme paa Valglisten, skulde være et større Tilbagekridt end for dem heroppe at skulle tilmelde sig. Nej, Talen om Reaktion, om det stærke Tilbagekridt, anvendt overfor Bestemmelser, som man i øvrigt tidligere selv har stemt for, er en Overdrivelse, som vil slaa tilbage paa de Herrer, der fremkommer med den, og derfor virke fremmede for selve Lovforslaget.

Det samme er Tilfældet med Hensyn til Præsterne som selvskevne Medlemmer af Menighedsraadet, hvilken Bestemmelse Socialdemokraterne har stillet Forslag om at udelade. Menighedsraadet skulde jo være et Billede af selve Menigheden, og en Menighed uden Præst er ikke nogen fuldkommen Menighed; en Menighed bør have Præst og er først sammen med Præsten en virkelig Menighed. Det er derfor ogsaa det principielle, der ligger til Grund for, at Præsten skal være selvskevnen Medlem af Menighedsraadet. Derimod skal han ikke være selvskevnen Formand, det er jo ogsaa senere lavet saaledes, at Præsten ikke behøver at være det.

Det direkte Præstevalg er anbefalet af det ærede Medlem Hr. Povlsen og det ærede Medlem Hr. Borgbjerg, men det direkte Præstevalg har sine store Mangler, Mangler, som allerede viste sig her i 1542. Saa langt, ja, meget længere kan vi nemlig gaa til-